

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem v právní věci

žalobce: **I. M.**, nar., státní příslušnost, trvale bytem,
....., v České republice bytem

zast. Mgr. Radimem Strnadem, advokátem se sídlem Příkop 8, Brno,

proti

žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem
Olšanská 2, Praha 3,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 4. 2019, č.j. CPR-18677-3/ČJ-2018-930310-V237,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

1. Shora specifikovaným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytových agend Brno ze dne 25.4.2018, č. j. KRPB-76264-25/ČJ-2018-

060026-SV (dále jen rozhodnutí správního orgánu I. stupně). Rozhodnutím správního orgánu I. stupně bylo žalobci dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie byla stanovena na 1 rok.

II. Žaloba

2. Žalobce především uvedl, že dle výroku rozhodnutí o správním vyhoštění se na něj nevztahují důvody znemožňující vycestování dle ust. § 179 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně i žalovaný přitom vycházeli ze závazného stanoviska Ministerstva vnitra ČR, Odboru azylové a migrační politiky ze dne 10. 4. 2018, ev. č. ZS41222. Správní orgán I. stupně k závaznému stanovisku uvedl, že „podle § 149 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., je obsah závazného stanoviska závazný pro výrokovou část správního orgánu.“ Správní orgán I. stupně bez dalšího vlastního zkoumání a prověřování převzal závěry uvedené v předmětném závazném stanovisku jako podklad pro tu výrokovou část svého rozhodnutí, ve kterém konstatuje, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování dle § 179 zákona o pobytu cizinců. Tato část výroku byla následně potvrzena rozhodnutím žalovaného.

3. Žalobce namítal, že takový postup není v souladu s § 149 odst. 1 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) a ani § 120 a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. § 149 správního řádu upravuje toliko formu, ale nikoliv obsah závazného stanoviska. Samotná závaznost stanoviska musí vyplývat z konkrétního ustanovení zvláštního zákona, které současně podmiňuje vydání rozhodnutí předchozím závazným stanoviskem. Z § 120 odst. 1 zákona o pobytu cizinců pak žádná závaznost závazného stanoviska pro rozhodnutí správního orgánu I. stupně neplyne. Je zde dána toliko podmínka, aby si správní orgán I. stupně závazné stanovisko vyžádal. Správní orgán I. stupně bez dalšího vlastního přezkumu toho, zda jdou na straně žalobce důvody znemožňující vycestování dle § 179 zákona o pobytu cizinců, učinil závěr, že na žalobce se nevztahují překážky vycestování dle § 179. Tento postup je v rozporu s § 3 správního řádu, neboť v § 120 a odst. 1 zákona o pobytu cizinců absentuje závaznost stanoviska pro rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Není tudíž dána vázanost správního orgánu I. stupně, který měl provádět další dokazování a vlastní správní uvážení. Skutečnost, že správní orgán vyšel výlučně z takového stanoviska, aniž by sám prováděl dokazování či správní úvahu, je proto v rozporu s § 3 správního řádu, a tudíž nepřezkoumatelné. Potvrdila-li žalovaná postup správního orgánu I. stupně, je její rozhodnutí nepřezkoumatelné. Postup žalované pak znemožnil přezkum odvoláním napadeného rozhodnutí v souladu s § 89 odst. 2 správního řádu.

III. Vyjádření žalované

4. Žalovaná ve svém vyjádření především obsáhle věnovala výkladu užití závazného stanoviska ve smyslu § 149 správního řádu. Dále uvedla, že v postupu správního orgánu I. stupně ani žalované nebylo shledáno pochybení.

IV. Posouzení věci krajským soudem

5. Jediná žalobní námitka směřovala do charakteru závazného stanoviska dle § 120 a zákona o pobytu cizinců.

6. Podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců policie v rámci rozhodování o správním vyhoštění podle § 119 a 120 je povinna si vyžádat závazné stanovisko^{9b)} ministerstva, zda vycestování cizince je možné (§ 179); to neplatí, rozhoduje-li policie o správním vyhoštění při vycestování cizince na hraničním přechodu a cizinec výslovně uvede, že jeho vycestování je možné.

7. Přímo v § 120 a odst. 1 zákona o pobytu cizinců je v případě závazného stanoviska formou poznámky pod čarou odkázáno na § 149 správního řádu.

8. Podle § 149 odst. 1 správního řádu závazné stanovisko je úkon učiněný správním orgánem na základě zákona, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení a jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. Správní orgány příslušné k vydání závazného stanoviska jsou dotčenými orgány.

9. Posouzení důvodů znemožňujících vycestování dle § 179 zákona o pobytu cizinců považuje za závazné stanovisko rovněž i Nejvyšší správní soud (např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 8.10.2013, č.j. 6 Azs 15/2010-82 a č.j. 6 As 48/2013-33 ze dne 26.7.2013). Závazné stanovisko může tedy s ohledem na zásadu legality vydat pouze správní orgán, který je k tomu na základě zákona oprávněn (v posuzovaném případě Ministerstvo vnitra ČR) a také jeho vydání musí mít zákonnou oporu (§ 120 a ve spojení s § 179 zákona o pobytu cizinců). Dle § 149 odst. 4 správního řádu o odvolání proti obsahu závazného stanoviska rozhoduje správní orgán nadřízený správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska. Porušení této povinnosti může mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Soud zde odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23.9.2010, č.j. 5 As 56/2009-63, kde je uvedeno: „*Jestliže odvolací orgán rozhodne o odvolání, které směřuje proti obsahu závazného stanoviska dotčeného správního orgánu, aniž by si v souladu s § 149 odst. 4 správního řádu z roku 2004 vyžádal potvrzení či změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného dotčenému správnímu orgánu, dopustí se podstatného porušení ustanovení o řízení, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.*“ Institut závazného stanoviska tedy znemožňuje, aby správní orgány rozhodující o správním vyhoštění samy posoudily důvody znemožňující vycestování dle § 179 zákona o pobytu cizinců, neboť k jejich posouzení a vydání závazného stanoviska je příslušné Ministerstvo vnitra ČR. Porušení takového postupu by mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Rozhodnutí správních orgánů o vyhoštění je pak podmíněno rozhodnutím Ministerstva vnitra ČR jako dotčeného orgánu, které podle § 120 a ve spojení s § 179 zákona o pobytu cizinců vydalo závazné stanovisko k možnosti vycestování cizince (žalobce) dne 10.4.2018, pod č.j. KRPB-76524-20/ČJ-2018-060026-SV. Závazné stanovisko bylo vydáno pro potřeby řízení o správním vyhoštění, přičemž bylo rozhodnuto, že vycestování žalobce na Ukrajinu je možné. Z obsahu správního spisu soud nezjistil ani to, že by odvolání žalobce směřovalo proti obsahu závazného stanoviska tj. uplatnění konkrétních námitek vztahujících se k důvodům znemožňujícím vycestování dle § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Nebyl proto ani dán důvod k postupu dle § 149 odst. 4 správního řádu.

10. S ohledem na výše uvedené soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí včetně řízení, které k jeho vydání vedlo, nebylo stiženo vadami namítanými žalobcem a bylo tedy přezkoumatelné a souladné se zákonem. Proto žalobu zamítl, jak je ve výroku I. tohoto rozsudku uvedeno.

V. Náklady řízení

11. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.r.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 24. června 2019

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.